

WSOY

**JOANNA
BOLOURI**

*Paras aika
vuodesta*

”ANNA
ITSELLESI
JOULULAHJA
JO ETUKÄTEEN
JÄ LUE TÄMÄ
KIRJA.”

—HEAT

JOANNA
BOLOURI

Paras
 aika

vuodesta

SUOMENTANUT RIINA VUOKKO

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
The Most Wonderful Time of the Year
© 2016 Joanna Bolouri

First published in Great Britain in 2016 by
Quercus Publishing Ltd

The moral right of Joanna Bolouri to be
identified as the author of this work has been
asserted in accordance with the Copyright,
Designs and Patents Act, 1988.

SUOMENKIELINEN LAITOS © RIINA VUOKKO JA WSOY 2021
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-47558-4
PAINETTU EU:SSA

Äidille

1

”NO, ONKO löytynyt ketään kivaa miestä?”

Viimeiset kaksi vuotta äiti on kysynyt niin joka kerran, kun soitan kotiin.

Joka. Ikisen. Kerran.

Siitä lähtien kun erosin pitkäaikaisesta poikaystävästäni, rautatieinsinööri Tomas Segurasta (puoliksi espanjalaisesta, puoliksi raakalaismaisesta ylikasvaneesta pikkupojasta, josta nykyään käytän kaikella rakkaudella lempinimeä Tuomas Runkkuveturi), äiti on pyöritellyt mielessään sitä kammottavaa ajatusta, että minä, Emily Carson, olen ehkä hänen kolmesta ääliölapsestaan ainoa, joka ei koskaan pääse naimisiin. Äidille naimisiinmeno on kaikki kaikessa. Perhe on kaikki kaikessa. Yksin eläminen ei ole mikään vaihtoehto, ei ainakaan kolmekymmentäkahdeksanvuotiaalle lapsettomalle äidinkielenopettajalle. Minun olisi syytä harkita munasolujen pakastamista ennen kuin ne kuihtuvat ja kuolevat pois – äidin ilmaisu, ei minun, ja ilmaisu jota hän toistelee vielä jatkossakin ihan siltä varalta, että ensimmäiset pari tuhatta

kertaa olisivat menneet minulta ohi korvien.

”Ajattelehan nyt vähän, Emily. Kyllä kaksi vuotta yksin-olemista riittää. Yksi kaunis päivä sinä vielä huomaat olevasi yhtä vanha kuin minä nyt ja toivot, ettet olisi kranttuillut noin. Kun minä olin sinun iässäsi, sinä olit jo kahdeksantoista ja sen lisäksi minulla oli kahdeksanvuotiaat kaksoset.”

”Taasko pitää käydä läpi sama ’minä en ole sinä vaan ihan eri ihminen’”, huokaan ja mietin miksi oikein kestän tällaista. Vastaus kuuluu: koska on sunnuntai.

Kuudelta sunnuntai-iltaisoin on se hetki, jolloin sallin äidin tuomitsevan äänen matkata puhelulinjoja pitkin koko kuudensadankuudenkymmenen kilometrin matkan Scottish Bordersista lontoolaiskämppääni ja suoraan korvaani. Paitsi jos onohdan soittaa – mutta silloin äiti vainoaa minua, kunnes lopulta suvaitsen vastata, ja kysyy heti alkajaisiksi, olenko kuollut. Olenko kuollut ja olenko edelleen sinkku? Äidin mielestä yhtä ikäviä asioita kumpikin.

Yleensä vakiovastaukseni ”eipä ole löytynyt” kirvoittaa joko synkkää huokailua tai voivottelua siitä, miten jopa veljeni Patrick on onnistunut löytämään kerrassaan ihastuttavan tyttösen, vaikka on sosiaalisesti täysin kyvytön.

”Patrick ei herran tähden osaa edes pitää suuta kiinni syödessään, mutta pääsi silti naimisiin. Ja siskoltasikin se kävi, vaikka hän hädin tuskin osaa edes omaa nimeään kirjoittaa!”

Äiti saa minut tuohtumaan siinä määrin, että vaikka aloitin puhelun makuuhuoneessani, tajuan äkkiä seisovani kylpyhuoneessa tuijottamassa omaa kiukkuista peilikuvaani. Bongaan ruskeasta saporostani harmaan hiuksen ja nyppäisen sen no-

peasti ennen kuin äidin luiseva käsi työntyy puhelimesta ja tekee sen puolestani.

”Huh sentään, äiti”, huoahdan, siirrän puhelimen toiselle korvalleni ja tutkin hiukset myös pään toiselta puolelta. ”Kelpaako kukaan meistä sinulle? Iona on lukihäiriöinen, ei aivo-kuollut – ja eiköhän hän osaa oman nimensä kirjoittaa, hitto soikoon, hän on sentään juristi... Mutta Patrickin suhteen olet kyllä oikeassa, ruokapöydässä tuntuu kuin istuisi laamaa vastapäätä. Niitä kahta ei kyllä uskoisi kaksosiksi. Mutta kun nyt kerran kysyit, minulla on vähän kerrottavaa – ”

”Sitä minä vain, että kyllä kaikille se oikea löytyy – ”

No niin, nyt äiti aikoo kertoa, mitä minun on pidettävä mielessä.

”– kunhan vain pidät mielessä, että täytyy – ”

”Äiti”, minä keskeytän. ”Tiedän, mitä aiot sanoa, mutta yritin kertoa, että – ”

”– harkita ihan tosissaan myös sellaisia miehiä, joita et normaalisti vilkaisisikaan. Sillä tavalla minä isäsikin tapasin, ja – ”

”ON JO LÖYTÄNYT SOPIVA! On se kumma, kun ei saa sanaa väliin! Menikö nyt perille? ON. JO. LÖYTÄNYT.”

Seuraa hetken hiljaisuus, kun äiti prosessoi uutta tietoa ja minä myhäilen tyytyväisenä kun ajattelen, että sainpas edes vähäksi aikaa suusi tukkoon, äitikulta. Olen kaapannut uuden miehen ja sitä paitsi ihan helkkarin hyvän. Sitten äidin suusta tulvahtaa ”Niin minkä sinä olet löytänyt? MIEHENKÖ?”

”Ei kun mäyrän.”

”Mitä? Milloin? Onko tämä nyt joku ihan uusi juttu?”

Kenelle tahansa muulle kertoisin, että tapasin Robertin kahdeksan kuukautta sitten viinibaarissa Sohossa. Hän oli

upea ilmestys Armanin puvussa ja tilasi pöytäämme juomat kaikille ja lähetti niiden mukana käyntikorttinsa, joka julisti hänen olevan mahtavan upea markkinointijohtaja ja jonka taakse hän oli raapustanut henkilökohtaisen kännykkänumeronsa, mutta itse hän lähti hymy huulillaan ennen kuin ehdin edes suorittaa katseellani asiaankuuluvia mittailuja. Tiesin vain, että hän oli pitkä, komea ja ilmeisen salaperäinen, joten tietysti googlailin ja varmistin, ettei hän ollut Interpolin etsintäkuulutettujen listalla ennen kuin lähetin kiitostekstarin juomista. Hän vastasi melkein saman tien, eikä siitä sitten mennyt kahtakaan viikkoa kun olin jo saanut selville, että hän oli neljänkymmenenviiden, kohtelias ja hyvä suustaan, teki töitä viikonloppuisin, käytti Tom Fordin tuoksuja ja että hänen palkkapussinsa oli melkein yhtä massiivinen kuin hänen peniksensä, ja hädin tuskin kuukausi siihen kun olin jo päättä pahkaa rakastunut. Kenelle tahansa muulle kertoisin, että onnistuin ulkoisesti kätkemään päättömän hullaantumiseni, mutta mielessäni olin jo päättänyt ottaa kaksoisnimen kun menisimme naimisiin ja mieluummin järjestäisin juhlat Skotlannissa, mutta saattaisin suostua myös hulpeaan seremoniaan Kew Gardensissa ja Barbadokselle suuntautuvaan häämatkaan, ja siellä kaikki olisi niin täydellisen romanttista, ettei Robert voisi muuta kuin kosia minua vielä uudestaan.

Ja kyllä, kenelle tahansa muulle kertoisin, että ensimmäistä kertaa koko elämäni aikana olin nyt kunnollisessa, aikuisessa suhteessa vastuuntuntoisen, vakavasti otettavan miehen kanssa, ja hänen ansiostaan minustakin tulisi vastuuntuntoinen ja vakavasti otettava – se olisi edistystä tästä nykyisestä tilasta, kun vielä kuvittelen, että kolmenkymmenen kahdeksan

vuoden kypsässä iässä on sopivaa pitää hiuksia saparoilla. Kertoisin, että olin mennyttä naista. Sitten saattaisin mainita peniksen vielä toiseen kertaan. Mutta koska langan toisessa päässä on nyt äiti ja koska yhden tiedon paljastaminen johtaa joka tapauksessa kuulusteluun, niin kuin äitien kanssa aina käy, sanoin vain: ”Nimi on Robert Shaw ja –”

”Niin kuin se näyttelijä? Nyt kyllä narraat.”

”Missä kohdassa narraan? Että nimi on Robert Shaw vai että tapailen jotakuta miestä? Pitääkö houkutella hänet metsään, leikata sydän irti ja lähettää se todisteeksi?”

”Äläs nyt hulluja höpjäjä vaan kerro kaikki! Onko hän ihana? Mitä hän tekee työkseen?”

Uuh, jotainhan minun on paljastettava, mutta äidin sanat eivät siihen varsinaisesti houkuta. ”On hän aika ihana. Hän on töissä mark–”

”IIK! Olen niin onnellinen puolestasi.” Ei äiti edes kuuntele mitä sanon. Lause olisi voinut jatkua ”Marks & Spencerin vankien sopeuttamisohjelmassa”, eikä äiti olisi omalta huojenukseltaan ymmärtänyt sanaakaan.

”Odotahan hetki, isäsi tuli juuri sisälle... William! ... WILLIAM!”

Äiti painaa kätensä kuulokkeen tukkeeksi, sillä hän uskoo edelleen että sillä tavalla voi poistaa maailmankaikkeudesta niin ääniaallot kuin korvatkin, vaikka huutaisi 12 000 desibelin voimalla.

”WILLIAM! Emilyyllä on uusi. Joo, mies. Tiedän... Mitä? En tiedä... No, minäpä kysyn... Isäsi haluaa tietää, milloin saamme tavata hänet.”

Peilissä ilmeeni on vaihtunut turhautumisesta silmit-

tömään kauhuun. Rakastan vanhempiani, mutta he ovat umpihulluja. Paperilla he näyttävät kutakuinkin tavallisilta: isä on kirjanpitäjä, polveutuu pitkästä linjasta konservatiiveja äänestäviä, varakkaita yksityiskoulujen kasvatteja ja on perinyt näyttävän maaseututalon – josta varmastikaan ei olisi tullut minun lapsuudenkotiani, jos isän isä olisi tiennyt poikansa olevan kaappivasemmistolainen ja vihaavan konservatiiveja. Isä tapasi äitini Jenniferin (perheensä ainoan lapsen ja entisen kauneuskuningattaren, joka kruunattiin Miss Beltaneksi vuonna 1974) kun äiti oli seitsemäntoista. Se oli kuulemma rakkautta ensi silmäyksellä, ja kaksi vuotta myöhemmin he menivät naimisiin ja panna ryskyttivät vanhemmuuteen siinä samalla. Todellisuudessa he ovat kuitenkin aivan erilaisia kuin paperilla. Drinkkejä ryyistäviä, poliittisesti täysin epäkorrekteja hirviöitä, jotka eivät kunnioita mitään, työntävät nokkansa toisten asioihin ja imevät voimansa oman jälkikasvunsa nöyryytyksistä ja kauhunkiljahduksista. Ainoa tietämäni pariskunta, joista voi aivan rehellisesti sanoa heidän olevan kuin luodut toisilleen.

Äiti hengittää puhelimeen kiihtyneenä kuin jonkun sortin perversikko, ja tiedän hänen odottavan vastausta, mutta osaan ajatella vain että helvetti sentään, hetikö minun pitäisi viedä Robert näytille? Ensin äiti väittää että narraa ja nyt hän haluaa todisteita. Ei hitto vie. Ei tule kesää. Yritän pysyä tyynenä.

”Me olemme tapailleet vasta muutaman kuukauden, ei kai tässä vielä kannata sellaista ajatella.”

”Muutaman kuukauden! Ja nyt vasta kerrot minulle”, äiti vastaa tiukasti. ”Kuinka kauan tarkalleen ottaen?”

”Huhtikuusta ...”

Kuulen kuinka äiti haukkoo henkeä. ”Ja koko tämän ajan olen saanut ihan turhaan murehtia puolestasi, surra miten yksinäinen olet siellä kaukana. Miten olet voinut salata tämän minulta näin pitkään?”

”Voi taivas, ei kai kaikkea tarvitse raportoida reaaliajassa?”

”Tietysti tarvitsee, minähän olen äitisi. Pöyristyttävää, että on mennyt jo kahdeksan kuukautta emmekä ole edes tavanneet. Onko joku erityinen syy, miksi piilottelet sitä miestä meiltä?”

”Ihan tosissasiko tuollaista kysyt?”

Kyllä minä itse vielä perheeni kanssa pärjään, mutta kun joku ulkopuolinen onnistuu tunkeutumaan pesäluolaan, alkaa armoton verilöyly. Kun olimme Tomasin kanssa käymässä sinä pääsiäisenä, jolloin olimme seurustelleet vasta kolmisen kuukautta, isä oli kovasti kekkulissa samppanjacocktaileista ja keksi piilottaa kaikki loput juomat. Hän sanoi luovuttavansa ne takaisin vasta kun tanssisimme Gangnam Stylea. Patrick kieltäytyi ensin, mutta antoi sitten periksi ja joutui vetämään koko koreografian ennen kuin sai kaljansa takaisin. Seuraavaksi oli vuorossa peli nimeltä ”Kuka minä olen?” jossa kaikkien piti kirjoittaa jonkun kuuluisan henkilön nimi tarralapulle ja kiinnittää se vieressään istuvan otsaan. Iona kirjoitti Tomasin lappuun Inigo Montoya (ihan vain jotta saisi kuulla koko monologin *Prinsessan ryöstöstä* espanjalaisella aksentilla), isä taas kirjoitti minun lappuuni pornotähti Ron Jeremyn nimen ja Patrick piirsi varmemmaksi vakuudeksi lappuun vielä kullin ja pallit. Tomas tuijotti surkeasti tuherrettua tattia otsassani ainakin kymmenen minuuttia

ennen kuin luovutin, ja kun sitten näin vastauksen, olisin halunnut vajota maan alle. Kaiken kukkuraksi jouduimme nukkumaan minun vanhassa huoneessani, jota Pacino (melkein 60-kiloinen tanskandoggi) tätä nykyä luulee omakseen, ja Pacino teki meille hyvin selväksi, ettei sille sopinut nukkua missään muualla kuin samassa sängyssä meidän kanssamme. Kun me seuraavana päivänä viimein pääsimme lähtemään, väsyneinä ja tunteet pinnassa, Tomas julisti, ettei ollut eläessään tavannut moisia ”*inadaptadoja*”, mikä taas puolestaan johti massiiviseen ja kiivaaseen riitaan, sillä olipa perheeni miten toivoton hyvänsä, ei kellään muulla kuin minulla ole oikeutta solvata heitä. Kaksi vuotta myöhemmin Tomas löysi punatukkaisen Kristenin, joka seisoi työkseen Chanelin tiskin takana Selfridgesin tavaratalossa, mutta olen aivan varma että sekopäinen perheeni vaikutti taustalla katalysaattorina Tomasin uskottomuuteen ja meidän eroomme.

Robert on kuitenkin aivan erilainen kuin Tomas. Robert on hillitty. Robert on sivistynyt. Robertilla on tärkeä työ, jonka vuoksi hänen on pakko lennellä bisnesluokassa pitkin poikin maapalloa. Robertilla on hienostunut maku, hän nauttii cocktailbaareissa Gray Goosea ja pitää single malt -viskeistä ja mittatilauspuvuista. Jos raahaisin hänet tapaamaan perhettäni, viidessä minuutissa he lätkäisivät hänen otsaansa tarralapun, jossa lukisi *lontoolaispelle*, antaisivat koiran nylkyttää hänen pohjettaan ja tanssisivat itse vieressä *Blurred Linesin* tahtiin.

”Ai milloin saatte tavata hänet? En nyt oikein tiedä, äiti, mutta annahan kun mietin... kävisikö ei kuuna päivinä? Ai mutta hetkinen, kuuna päivänä onkin muuta menoa. EI MILJOONAAAN VUOTEEN sopisi hyvin, käykö se teille myös?”

”Mietin tässä, että joulukuoli olisi parempi. Sinähän olet joka tapauksessa tulossa neljäksi päiväksi, ja silloin olisi koko perhe kasassa.”

”Niin olisi, ja juuri siksi vastaus on –”

”Vastaukseksi ei kelpaa ei. Voi miten innoissani olenkaan! Joko olet siskollesi kertonut? Täytyykin soittaa hänelle heti paikalla. Heippa, muru!”

Äiti lopettaa puhelun, ja minä jään tuijottamaan itseäni peilistä. Tapahtuneen koko kauheus alkaa vähitellen valjeta minulle.

JOULUNA? Siihenhän on vain kaksi viikkoa! Voi helvetti. Voi helvetin helvetti.

*Kerta kaikkiaan mahtava ja hillittömän hauska!
Lukukokemus joka panee harkitsemaan tarkoin ennen kuin
rakastuu tänä jouluna. Kirja sai naurun kyyneleet
virtaamaan pitkin naamaani!*

– THE WRITING GARNET

JOULUN IHME on tapahtunut: tänä vuonna Emilyn ei tarvitse lähteä Lontoosta yksin joulunviettoon vanhempiensa luokse Skotlanttiin – mukaan lähtee hurmaava miesystävä. Ei enää naljailua ikuisesta sinkkuudesta, ei säälliviä katseita joulupöydässä. Mutta! Robert särkee Emilyn sydämen vain päiviä ennen joulua. Eikä uni enää tule kun naapurissa ilakoidaan äänekkäästi joka yö. Miten ihmeessä Emily tulee vielä palkanneeksi tuon raivostuttavasti virnuilevan naapurinsa, Evanin, vara-Robertiksi? Hervottoman hauska matka vähän vinksah-taneen riemuperheen luo voi alkaa.

JOANNA BOLOURI on romanttisia komedioita kirjoittava brittikirjailija, jonka kirjailijaura alkoi 30-vuotiaana. Voitettuaan BBC:n käsikirjoituskilpailun hän siirtyi myyntityöstä käsikirjoittajien ja stand-up-koomikkojen tiimiin. Bolouri on kirjoittanut kuuden romanttisen komedian lisäksi artikkeleita ja kritiikkejä eri julkaisuihin. Hän asuu Glasgow'ssa tyttärensä kanssa.

Mitä ihmettä tein ennen kuin löysin Bolourin kirjat!

– ON MY BOOKSELF

	 9 789510 475584	
www.wsoy.fi	84.2	ISBN 978-951-0-47558-4

PÄÄLLYS: © SOFIA SCHEUTZ DESIGN

KUVA: © LECHATNOIR/ISTOCKPHOTO, PARENTRAP OCH SOFIA SCHEUTZ

SUOMENTANUT RIINA VUOKKO